

[Finansministeren.]

telse af en praksis med et så stort — og også et stigende — antal ændringsforslag er uholdbart.

Der kan vel nok siges noget om årsagen til, at der foreligger så mange ændringsforslag. Det har nok nogen sammenhæng med det direktiv, vi fra finansministeriet har givet til de forskellige styrelser om, at man ikke kunne forvente godkendt sådanne tillægsbevillingsansøgninger, som ikke kunne forudses ved udarbejdelsen af finanslovsforslag og ændringsforslagene. Det har naturligvis tilskyndet til at stille ændringsforslag. Vi har også i samme direktiv meddelt, at alle forudselige udgifter, der ikke var medtaget i selve finanslovsforslaget, burde medtages i ændringsforslagene, og det har, som jeg sagde, nok medført en stigning i antallet.

Vi har nu i finansministeriet under overvejelse, at træffe sådanne foranstaltninger ved udarbejdelsen af det nye finanslovsforslag, som skal komme til efteråret, at vi kan komme tættere på det rigtige end i øjeblikket. Hvor nær vi kan nå det, skal jeg efter de erfaringer, vi her har gjort, være lidt varsom med at udtale mig om også af den grund, at vore personalemæssige ressourcer jo er begrænsede, så det er derigennem også begrænset, i hvor vid udstrækning vi fra finansministeriets side kan deltage på et tidligt stadium i budgetternes opstilling. Men disse ting er vi i alt fald opmærksom på, og jeg vil træffe de foranstaltninger, der er nødvendige.

Man kan jo også nok, synes jeg, anstille den betragtning, om den detaljerede udformning af finansloven, som vi nu kender, harmonerer med det omfang, som statsbudgettet efterhånden har fået. Jeg synes nok, at det er en overvejelse værd, om man ikke i lidt højere grad, end vi har gjort det hidtil, kan komme ind på at arbejde med rammebevillinger. Det vil jo ses, at mange af ændringsforslagene drejer sig om forholdsvis små justeringer, og jeg vil ikke udelukke, at der kan komme et tidspunkt, hvor jeg vil ønske en forhandling med finansudvalget om netop dette spørgsmål.

Jeg er blevet spurgt om min stilling til de på finanslovsforslaget anførte reserver henholdsvis for drifts- og anlægsudgifter, reserver, der nu er ansat til i alt 70 mill. kr. Jeg er først blevet spurgt om min vurde-

ring af, hvorvidt disse reserver er tilstrækkelige, og her må jeg igen henvise til de erfaringer, som er gjort, og som må tilsige den allerstørste forsigtighed med hensyn til garanti for, at reserverne er tilstrækkelige. Jeg skal derfor på det punkt nøjes med at sige, at vi naturligvis i finansministeriet vil udfolde meget store bestræbelser for at holde tillægsbevillingsansøgningerne nede, således at de kan rummes inden for reserverne.

Det er rigtigt, at jeg har lovet at drøfte spørgsmålet med finansudvalget, hvis vi når til en situation, hvor de konkrete bevillingsansøgninger er ved at nå op til det loft, der er for reserverne; jeg har lovet at drøfte, hvad der så var at foretage. Det kan jeg godt bekræfte her. Jeg må gøre den tilføjelse til denne bemærkning, at der herved naturligvis ikke kan tages hensyn til de stigninger ud over det budgetterede, der trods alt måtte vise sig i de lovbundne udgifter. Det er jo dem, vi i de forløbne år navnlig har haft overraskelserne med, og det er ikke til at sige helt med sikkerhed, hvorledes det kommer til at stille sig i tiden fremover.

I omtalen af de udgiftsstigninger, der påregnes, nævnte det ærede medlem hr. Damsgaard, at der skulle ansættes 5.000 personer flere i centraladministrationen i det kommende år. Det ærede medlem brugte udtrykkelig udtrykket centraladministrationen. Jeg går ud fra, at anvendelsen af dette udtryk må være en lapsus, og at det ærede medlem har regnet med, at der var tale om nyansættelser under statens virksomhed overhovedet. Jeg går ud fra, at det ærede medlem her tager sit udgangspunkt i den redegørelse, der blev sendt — jeg tror det var den 12. februar — til finansudvalget, en redegørelse for udgiftsstigninger og også for stigninger i lønomkostninger. Den er optrykt i betænkningen fra finansudvalget af 26. februar, og jeg vil gerne citere et afsnit, som drejer sig om dette forhold. Der står her:

„På medhjælpskontoen er der en stigning på ca. 383 mill. kr. Hoved halvdelen af denne stigning er dog ikke af reel karakter, men opstår i forbindelse med overgangen til standardkontoplan, der har medført, at der på medhjælpskontoen i en lang række statsvirksomheder nu ikke alene konteres månedslønninger,